

И той да види какъвъ хатъ е яхналъ Йорги!... Хе, бати Стефане! Мислятъ ме за нищо и се гнусятъ отъ мене — тъй ли? Добре. Скоро ще ме видятъ и ще се кжсатъ отъ ядове. Злато ще има у мене, а тѣ ще се хвалятъ съ гривнитѣ, дето ги носятъ женитѣ имъ

— Друго? Какво друго ще направишъ? — пита даскалъ Стефанъ, който искаше да види, до де се простира лакомията и зломислието на човѣка.

— Друго ли? Ще ида на хаджилъкъ. Ще донеса петстотинъ чифта броеници и ще раздавамъ на куцо и сакато. Нека всички разбератъ, че ако други могатъ да ставатъ хаджии, Йорги може дваждъ повече. Перчатъ се, че сж ходили на хаджилъкъ и станали баро-гаджо! . . . Брей, голѣмо чудо! И Йорги може! Щомъ има пари — може!

— И какво друго ще направишъ, Йорге?

— Друго ли? Ще купя лозето на Юрданъ Гюмюша. И заранъ, когато отивамъ тамъ съ коня, ще минувамъ край кжщата му и ще подвиквамъ: Днесъ ти купихъ лозето, утре и тебе ще купя. . . После ще съборя кжщурката на Сичанъ-суратлията и тозъ часъ ще му я платя и ще му кажа: На бре, въш-кохранецо! На ти пари та си направи друга кочина! . . Тъй знае Йорги да си играе съ мухи като тебе. . .

— Какво още ще направишъ — продължи да пита даскалъ Стефанъ.

— Още ли? — засмѣ се поласканъ Йорги. Хе, ще ямъ, ще пия и ще храня всѣкиго — който поиска. Ще ги храня и ще викамъ: яжте, кучета крастави! Добре че се намѣри Йорги, та да ви нахрани. Инѣкъ отъ гладъ щѣхте да умрете по улицитѣ, въшкохранци!